

MAGAZÍN

BERAN

BŘEZEN 2024 50 Kč

příběh létajícího fina
Alexi SALONEN

5 NEJ: Jakuba Šlahaře

VZPOMÍNKY NA FINÁLE: Vladimír Vůjtek

příběh hokejového života

4 **Alexi Salonen**

Příběh charismatického Fina, který se po letech strávených v rodné zemi vydal poznávat hokejovou Evropu. Nakonec zakotvil v Baťově městě, kde se okamžitě stal oblíbencem fanoušků.

5 NEJ

12 **Jakub Šlahař**

Co má nejradši ve svém rodném městě? Jak rád tráví volný čas? Zeptali jsme se zlínského odchovance útočníka Jakuba Šlaháře

v Beraních službách

14 **Roman Ordelt**

Jedna z nejdéle sloužících osobností zlínského klubu. Dlouholetý tiskový mluvčí vzpomíná na své profesní začátky a popisuje změny, kterými jeho odvětví v průběhu let prošlo.

TOP 10 zlínské historie

20 **Série play-off**

Desítka nejpamátnejších sérií, kterými zlínský klub za svou bohatou historii prošel.

z historie klubu

23 **Vladimír Vůjtek**

Věhlasný trenér vzpomíná na své tři dekády staré působení ve Zlíně, během kterého dovedl Berany do vůbec prvního extraligového finále.

Berani ve světě

26 **Frederikshavn**

Vyprávění bývalého vynikajícího hráče a trenéra Zdeňka Venery o jeho působení v exotické hokejové destinaci – dánském Frederikshavnu.

ze Zlínské mládeže

30 **Jakub Čechmánek**

Rozhovor s mladým odchovancem o aktuální sezóně naší juniorky i jeho vztahu k zlínskému klubu.

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4× ročně)

Šéfredaktor

Vojtěch Gargulák

Redakce

Libor Kožík, Adam Čuba
Kristýna Jelínková,

Grafika a sazba

Libor Kožík

Kontakt na redakci

marketing@beranizlin.cz

Fotografie

Libor Kožík (titulní fotka, 4, 7, 9, 11),
David Peška (14, 18),
archiv R. Ordelta (16)
Vojtěch Gargulák (8, 12, 13, 19, 22 - 25, 30, 31)
Pavel Paprskář (22)

Korekce

Veronika Kožíková

Tisk

EURA, s.r.o.
J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

BERANI
ZLÍN

příběh hokejového života

Létající Fin

Vyrůstal jako obyčejný kluk, který se bavil životem a hokejem. Na jeho tváři málokdy uvidíte něco jiného než široký úsměv. Charismatický obránce Aleksi Salonen se po svém příchodu do Zlína okamžitě stal oblíbencem fanoušků, jeho energie je cítit na ledě i mimo něj. Poté, co celý život strávil ve své rodné zemi, kde se dvakrát stal šampionem, se rozhodl zkusit něco jiného. Rozhodl se to zkusit ve Zlíně. Toto je příběh létajícího Fina, kterého hokejová cesta zavedla ze země tisíce jezer až do Baťova města.

Vojtěch Gargulák, foto: Libor Kožík

Pocházím z malého městečka Muurame, které se nachází uprostřed Finska, kousek od Jyväskylā. Je to malā, klidnā obec, knihovna, plavecký bazén, pár obchodů a jinak jen všudypřítomnā jezera, lesy a nādhernā příroda, kam se podívās. Krāsne prostředí pro malého akčního kluka, jako jsem byl já.

Přírodu jsem měl vždycky moc rád. Málokdy jsme jezdili do města, většinu času jsem trávil právě venku v lesích. Odjakživa jsem velice společenský. Měli jsme v Muurame partu kamarādů, se kterými jsme vymýšleli nejrůznější vylomeniny. V létě jsme hráli fotbal a jezdili na kolech po okolí, zimy jsme pak tráвили na zamrzlých jezerech. Bylo to krásné dětství.

” ***V mlādežnických tymech prakticky nic jiného neznáte, spoluhrāči jsou vaši nejlepší kamarādi, trávíte s nimi čas v kabině, ve škole i v tom zbytku volného času, který máte. Jste mladí, draví, neustále nabití testosteronem a máte chuť řādit.*** ”

Už od malička jsem byl strašně soutěživý. Ať už jsme plavali, běhali, jeli na kole, nebo jen prostě házeli kameny, vždycky jsem za každou cenu chtěl být nejrychlejší, dohodit nejdāl, trefit nejvíc cílů. A myslím, že právě to je jeden z hlavních důvodů, proč jsem ve sportovní kariéře došel tak daleko. Nejsem totiž zvyklý se vzdávat. Ať už je situace jakákoliv, vždycky chci vyhrāt.

Tahle vlastnost však má i svā úskalí. To jsem zjistil až později se svými dětmi, které ji zdědily po mně. Jako tātā vím, že když hrajeme nejrůznější hry, měl bych je nechat vyhrávat a nechat je užít si tu radost. Přiznávám ale, že je to pro mě občas hodně těžké. (smích)

Měl jsem to štěstí, že jsem se narodil jako obyčejný kluk, do skvělé fungující rodiny. Māma pracuje jako zdravotní sestra, tātā vlastní stavební firmu. Spolu se starším brāchou jsme tak měli ideální podmínky, abychom se mohli věnovat tomu, co nás naplňovalo.

Tím se nakonec stal hokej. Brācha je o dva roky starší, cestu za hokejovou kariérou mi tak do jisté míry prošlapal právě on. Když jsme se s klukama ve škole začali bavit o tom, že bychom se chtěli zapsat do mlādežnického tynu JYP Jyväskylā, on už v něm nějakou dobu hrāl. Připojil jsem se k němu, když mi bylo šest nebo sedm, na dnešní poměry už to bylo relativně pozdě.

Naši navíc neměli tolik času, aby nás mohli na tréninky a zápasy vozit zvlāšt, takže nám domluvili,

že budeme hrāt spolu. Najednou jsem se tak ocitl v tynu, ve kterém byli všichni ostatní o dva roky starší, já tam byl celou dobu nejmenší a často taky nejhorší. (smích) Pamatuju si, jak se kluci na trénincích šklebili, když museli hrāt se mnou a vlastně se jim ani nedivím. Pro mě to byla obrovská motivace, věděl jsem, že abych se jim vyrovnal, musel jsem každý den makat dvakrát tolik co oni a myslím, že mi to ve finále obrovsky pomohlo.

Postupem času se mi začalo čím dál víc dařit, mě v tynu nechali, se staršími jsem hrāl pravidelně. V tynu jsem se mimo jiné potkal s Mikkem Salmiem, se kterým jsme pak spolu hráli mnoho let a vybudovali si velké přátelství.

V mlādežnických tymech prakticky nic jiného neznáte, spoluhrāči jsou vaši nejlepší kamarādi, trávíte s nimi čas v kabině, ve škole i v tom zbytku volného času, který máte. Jste mladí, draví, neustále nabití testosteronem a máte chuť řādit.

Jā jsem se nejvíc vyřādil na jaře 2011.

Tehdy jsem si poprvé uvědomil, že by hokej nemusel být jen zábavou s kamarādy, ale že bych se jim mohl i živit.

S juniorkou JYP Jyväskylā jsme tehdy měli fantastickou sezónu. Sešli jsme se skvělá parta, byli tam starší kluci, ale i třeba tehdy teprve šestnáctiletý Olli Määttä, kterého si pak v prvním kole draftu vybrali Pittsburgh Penguins a dnes je z něj dvojnásobný vítěz Stanley Cupu s více než sedmi sty starty v NHL. Svou dominantní jízdu jsme dovedli až k titulu v juniorské lize, moc jsme si to všichni užívali.

Oslavili jsme to ve velkém stylu, vrchol toho roku to pro mě však pořád nebyl.

Ten přišel o měsíc později.

„Na mistrovství světa do 18 let v Německu byli do výběru finské reprezentace nominováni: Ville Pokka, Markus Granlund, Olli Määttä, Aleksí Salonen...“

Když jsem v nominaci viděl své jméno, skoro se mi zastavilo srdce. Abyste se do reprezentace

dostali, musíte být speciální, musíte v sobě mít něco víc než jen být dobrými hokejisty. Musíte být těmi nejlepšími. A najednou koukáte na seznam těch nejlepších hráčů z celé země našeho ročníku, a vidíte na něm své jméno... Byl to neuvěřitelný pocit.

Hlavně to byla obrovská motivace. Teď už nebudu hrát jen někde kousek od baráku, teď budu hrát se samými budoucími hvězdami. Uvidí mě spousta lidí, budou mě sledovat a rozhodovat se, jestli si tu šanci stát se hvězdou zasloužím taky.

Věřil jsem si.

V základní skupině jsme trápili silnou Kanadu, v přímém souboji o postup do čtvrtfinále jsme pak porazili Čechy. Ve čtvrtfinále jsme šli na Rusy, a to bylo něco. Rusové tehdy měli velice silný ročník, spousta z nich je dnes velkými zvířaty v NHL.

Pamatuju si z toho zápasu jeden konkrétní moment, když nám ujeli do přečíslení tři na jednoho.

Ti tři byli Nikita Kučerov, Nail Yakupov a Mikhail Grigorenko.

Ten jeden jsem byl já.

Už ani nevím, jak to tehdy vlastně sehráli, důležité je že jsem nakonec skončil v jednom rohu, náš brankář ve druhém a oni si to dávali do prázdné branky (smích).

Prohráli jsme, celý ten turnaj ale pro nás všechny byla velká škola.

Nikdy nezapomenu na svůj první zápas za A-tým JYP. Když mi trenér řekl, že budu hrát, okamžitě jsem to zavolał Emmi, tehdy ještě

své přítelkyni, dnes už manželce. Pracovala na benzínce, mimochodem spolu s ní tam pracoval i Mikko. Naprosto ji to dostalo. Odjakživa byla velká hokejová fanynka, s tátou chodila na zápasy od malička a když jsem jí tehdy zavolał, že mě čeká první zápas v nejvyšší soutěži, byla z toho úplně hotová. Mikko mi pak vysmátý vyprávěl, jak tehdy musel celou směnu odmakat skoro sám, protože Emmi byla tak nervózní, že se na nějakou práci vůbec nemohla soustředit. (smích)

Nervózní jsem ale byl i já. Pro tohle jsem celou dobu trénoval, celé roky jsem makal s vidinou tohoto dne. Svému klubu jsem od malička fandil, viděl jsem každý zápas a tohle byl můj cíl. JYP navíc v té době patřil k nejlepším týmům v lize, takže dostat se do něj nebylo vůbec jednoduché. Nebudu lhát, v noci jsem toho moc nenaspal, jak jsem se těšil.

Hala v Jyväskylä sice není tak velká, o to útulnější prostředí ale vytváří, fanoušci jsou vám opravdu velmi blízko, navíc jsou velmi vášniví a dokážou svůj tým hodně podpořit. Hlavně slavná skupina bubeníků, která se svými nástroji dokáže vytvořit opravdu hlasitý hukot, což nejednoho soupeře vyvede z míry. Dávají do podpory klubu spoustu vášně a emocí a očekávají od vás, že jim to budete vracet. Jako obránce jsem třeba věděl, že když stojím s pukem na modré čáře a uslyším burcování bubnů a že na mě celá hala křičí „VYSTŘEL!“ tak prostě musím vystřelit. Když do klubu přicházíte, musíte tohle vědět. Bylo to vzrušující před nimi hrát.

V mládí jsem měl spoustu vzorů. V Jyväskylä to byl obránce Jari Korhonen. Skvělý bruslař s dobrou střelou, taky nebyl nijak vysoký, podobně jako já. Pak se ale nešťastně zranil a bohužel musel ukončit kariéru už někdy po třicítce. Vlastně na jeho počest hraju s jeho číslem 38. Během vyluky

NHL v roce 2004 pak u nás hrával Kanadčan Duvie Westcott, neskutečný obránce. A samozřejmě naši kapitáni Juha-Pekka Hytönen, Eric Perrin, Jarkko Immonen... Beru to jako obrovskou výsadu, že jsem si s takovými osobnostmi mohl zahrát.

Nakonec jsem za JYP odehrál tři sezóny. Během té poslední mě kontaktoval trenér Jukka Rautakorpi, který mě vedl u juniorské reprezentace a v té době byl sportovním manažerem ambiciózní

” **Hokejová kabina funguje všude stejně. Člověk musí být sám sebou, musí být upřímný k sobě i ostatním, protože jinak bude trpět. V kabině se nikdo před ničím neschová.** ”

Tappary Tampere. Cítil jsem, že bych chtěl zkoušet něco jiného, v JYP mi navíc po sezóně skončila smlouva a vedení si nebylo jisté, jestli si mě chtějí nechat. Tak jsem se rozhodl, že nabídku jednoho z nejslavnějších finských klubů přijmu.

Loučení s mým rodným klubem nebylo úplně šťastné. V JYP z mého rozhodnutí nebyli nadšení a začali mi to dávat najevo. Najednou jsem nedostával tolik prostoru, proběhly nějaké výměny názorů, a nakonec jsem do Tappary odešel už v průběhu sezóny.

V Tampere mě čekal naprostý vrchol finského hokeje. Tým byl velmi silný, hrála v něm spousta reprezentantů. Mezi fanoušky jiných klubů není Tappara příliš populární, hráli jsme totiž propracovaným systémem, který oku hokejového fanatika asi příliš nelahodil a pro soupeře bylo extrémně těžké naši defenzivu prolomit. Důležité ale bylo, že to fungovalo. Za tři roky jsme byli vždycky ve finále, z toho dvakrát jsme vybojovali titul.

Dnes už v Tampere stojí moderní Nokia Arena, my jsme ale tehdy ještě hráli na staré hale, byl to vůbec nejstarší stadion ve Finsku. Měl unikátní atmosféru, tak jak to ostatně v těch starých plechových halách bývá. Když jsme získali první titul, ze všech ohozů byla cítit ta obrovská historie a emoce. Cítil jsem se výjimečně. Narvané tribuny fanatických lidí, kteří v euforii vyvolávali naše jména.

Jména nových šampionů.

A mezi nimi i to moje.

Hokejová komunita v Tampere je neskutečná. Není to nějaká velká metropole, přesto má dva velmi silné kluby a jen na naši posezónní akci, kde jsme slavili titul, přišlo snad 26 tisíc lidí. Bylo to

naprosté šílenství.

Nakonec jsem v Tappare odehrál dvě kompletní sezóny. Nepatřil jsem mezi klíčové beky, fanoušci mě ale měli rádi, vedení bylo spokojené a nabízelo mi smlouvu na další tři sezóny. Nabídek jsem ale měl víc, nakonec jsem se rozhodl pro přestup do Jukuritu Helsinky, kde mi nabízeli větší roli v týmu.

Když se na to dívám zpětně, nevím, jestli to bylo

nejlepší rozhodnutí.

Jukurit stavěl kádr po postupu z nižší ligy a během prvních sezón mezi elitou se hodně trápili. Nezůstal jsem tam ani do konce sezóny a odešel do TPS Turku.

Nakonec jsem se vrátil tam, kde to všechno začalo. Staré rány byly zahojené, dramatické loučení zapomenuto, a tak jsem v létě 2020 opět vkročil do kabiny svého milovaného klubu JYP Jyväskylä.

Těšil jsem se, že budu doma, byl jsem plný naděje. Ale upřímně... byla to hrůza. Kdybych mohl některé rozhodnutí vzít zpátky, rozhodně bych se tehdy do Jyväskylä nevracel.

V klubu mě hned jmenovali asistentem kapitána, jenže v turbulentní covidové době to nebyla žádná výhoda, spíš naopak. Klub na tom nebyl finančně dobře a vedení chtělo hráčům osekávat výplaty, aby se ušetřilo. To jsme chápali, jenže zatímco v jiných klubech se platy snižovaly třeba o deset procent, u nás to mělo být čtyřicet, což se nám nelíbilo.

A tak jsme se spolu s kapitánem a druhým asistentem ocitli uprostřed velkého sporu. Na jedné straně bylo vedení, na druhé zbytek týmu a my jsme měli nějak zařídit, aby byli všichni spokojeni. Na hokej jsme se v té době absolutně nemohli soustředit, stal se z toho jen boj o peníze a ústupky.

Odreagování od toho všeho mi vždycky poskytovala má rodina. Jsem opravdu šťastný, že mám Emmi a dnes už tři malé krásné kluky. Rádi jezdíme v létě na chatu, chodíme na běžky, cestujeme. Mít dobré rodinné zázemí je strašně důležité. Je to zároveň velká zodpovědnost. Najednou se člověk nerozhoduje jen sám za sebe,

musí přitom myslet na to, aby se dokázal postarat o rodinu. Člověk najednou řeší úplně jiné věci než předtím. Je to ale velká radost.

S Emmi jsme si vždycky chtěli alespoň na nějaký čas vyzkoušet život v zahraničí. A tak jsme se před dvěma lety rozhodli, že právě teď je na to ten pravý čas. Děti byly ještě malé, já měl za sebou těžké období v klubu, nic nás ve Finsku nedrželo.

Volba padla na Rakousko, kde jsem začal hrát ligu ICEHL za tým Graz99ers.

„ Zlín jako takový je skvělé místo pro život s rodinou. Malé centrum, pár obchodáků... vlastně velice podobné jako Jyväskylä. Hlavně je tu klid a bezpečí. To se mi líbí nejvíc. „

Zpočátku jsem nevěděl, co od toho mám čekat, velmi rychle jsem se ale ujistil v tom, že hokejová kabina funguje všude stejně. Člověk musí být sám sebou, musí být upřímný k sobě i ostatním, protože jinak bude trpět. V kabině se nikdo před ničím neschová.

Jasně, spoluhráči mluvili jiným jazykem, úroveň hokeje byla jiná. Ve finále se toho pro mě ale zas tolik nezměnilo.

Sportovně to ale nebylo ono. Měli jsme švédské trenéry, kteří chtěli hrát systém, jenž týmu ale příliš neseseděl. Horko těžko jsme ubojovali postup do play-off, kde jsme vypadli hned v předkole. Přesto jsem si to v Rakousku užil.

V létě jsem pak řešil, co dál. Trénovali jsme spolu s Mikkem, který byl taky bez angažmá, trávili jsme dlouhá odpoledne na tenise a v posilovně.

Nakonec přišla nabídka ze Zlína. Popravdě by mě nikdy nenapadlo, že půjdu právě sem. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem ve fázi kariéry, kdy je pro mě rozumné jít do druhé nejvyšší české ligy. Když jsem si ale zjišťoval víc informací o klubu, jeho historii a ambicích, zaujalo mě to. Je tu velká touha vrátit se do extraligy, a to byl nakonec jeden z hlavních důvodů, proč jsem nabídku přijal.

Chvilí přede mnou navíc do Zlína přišel Jesse Pauku, kterého jsem znal z finské ligy. Pak jsem slyšel, že vedení hledá ještě jednoho útočníka...

„Jednoho znám, je to dobrý kluk do kabiny, plný energie, pozitivní. Není to typ hráče, který by dával góly každý zápas, je to ale poctivý dřič, který ze sebe vždycky vydá maximum.“

Tohle jsem řekl lidem z vedení, oni se na něj podívali a za týden s námi Mikko seděl v kabině.

Je to skvělé, že je nás tu víc. V Rakousku jsme žádné další Finy neměli a pro rodinu to bylo občas náročné. I proto se tu cítíme tak dobře. Trávíme spolu spoustu času, navíc Zlín jako takový je skvělé místo pro život s rodinou. Malé centrum, pár obchodáků... vlastně velice podobné jako Jyväskylä. Hlavně je tu klid a bezpečí. To se mi líbí nejvíc.

Lidé nás přijali skvěle, už po pár zápasech jsem viděl na tribunách finskou vlajku a když jsme s klukama slyšeli zlínský kotel skandovat „Suomi!“, byli jsme opravdu hrdí. Osobně to pro mě hodně znamená. Tihle lidé hokej milují, milují svůj klub.

Po hokejové stránce to bylo všelijaké, sezóna se dlouho nevyvíjela podle představ nás ani fanoušků. S ambicemi přirozeně přichází i tlak, když se nedaří, je to ale důkaz toho, že lidem na klubu záleží, což je velice důležité. Závěr základní části jsme ale zvládli a teď nás čeká play-off.

Nejlepší část sezóny.

Pro tyhle zápasy hokej vůbec hrajeme.

Je to úplně jiná soutěž, pro nás, pro fanoušky i pro všechny okolo.

Na stadion bude chodit víc lidí, samotné zápasy budou vyhecovanější, půjde opravdu o hodně. Všechny ty šarvátky, tvrdé souboje, emoce. Strašně mě to baví.

Někteří nám možná nevěří, mají k tomu své důvody a ty já naprosto chápu. Jenže v hokeji nikdy nevíte. A to je na něm to nejkrásnější.

Těším se, že nás lidé přijdou podpořit. Že vezmou přátele, rodiny a budou nám na naší cestě fandit. Protože vím, že i my pak budeme hrát nejlépe co to umíme. Dáme do toho všechno, a ještě trochu víc.

Těším se na to všechno. A ať už to dopadne jakkoliv, těším se i na další společný rok ve Zlíně.

SKODA

Škoda Kamiq Fresh Teď to klapne!

se zvýhodněním až
95 800 Kč

Produktový
benefit až
56 800 Kč*

Benefit
při financování
CHYTŘE až
39 000 Kč

Předplacený servis
na 5 let, nebo
100 000 km
zdarma

Prodloužená záruka
na 5 let, nebo
100 000 km
zdarma

Pořídte si akční model **Škoda Kamiq Fresh** v jedinečné svěží nabídce za cenu již od **499 900 Kč****. Nabídka platí při financování CHYTŘE se Škoda Financial Services. Pro více informací navštivte naši autorizovanou prodejnu, nebo nás kontaktujte online či telefonicky.

SKODA Financial Services

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ vozu
Škoda Kamiq: 5,4 – 6,2 l/100 km; 121 – 142 g/km

* Zákaznická výhoda základního modelu Fresh v doporučených cenách je 56 800 Kč
** Doporučená cena základního modelu Fresh je 499 900 Kč vč. DPH

ilustrativní fotografie

Vzorový příklad úvěru na vůz Škoda Kamiq Ambition 1.0 TSI 81 kW v ceně 499 900 Kč, při financování se Škoda Financial Services v ceně 499 900 Kč, splátka předem 199 960 Kč (40 %), výše úvěru 299 940 Kč, poplatky za uzavření a vedení smlouvy 0 Kč, celkové platby za úvěr 364 696 Kč, celkové platby za úvěr vč. pojištění 407 512 Kč, RPSN vč. pojištění 11,099 %, délka úvěru 48 měsíců, poslední nerovnoměrná splátka 199 960 Kč, měsíční splátka úvěru 3 432 Kč, měsíční splátka úvěru vč. pojištění 4 324 Kč, úroková sazba p. a. 6,40 %. Součástí finanční služby je pojištění od Allianz pojišťovny, které je kalkulováno ve variantě „pojištění bez garance pojistného“, tzn. že se cena pojištění bude vždy k výročí smlouvy měnit podle aktuálních sazeb pojistného. Zahrnuté pojištění obsahuje havarijní pojištění, povinné ručení (10% spoluúčast) s uznáním bonusu za bezeskladní průběh dosavadních pojištění (60 měsíců) a pojištění sml. (limit plnění 10 000 Kč). Další parametry jsou: věk klienta max. 46 let a běžné použití vozu. Tato indikativní nabídka není nabídkou ve smyslu § 1732 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a jejím přijetím nevzniká mezi společností ŠkoFIN s.r.o. a druhou stranou závazkový vztah.

Váš autorizovaný prodejce vozů Škoda:

SAMOHÝL MOTOR a.s.
tř. T. Bati 642
763 02 Zlín
Tel.: 577 616 161
www.samohylmotor.cz

**SAMOHÝL
MOTOR**

5 NEJ

Jakuba Šlaháře

4 Nejoblíbenější hráči hokeje na světě

Jako malý kluk jsem měl několik hokejových vzorů jako Mario Lemieux, Jaromír Jágr či zlínský Petr Čajánek. Teď už to беру s nadhledem, ale hodně se mi líbí David Pastrňák, se kterým jsem se mohl potkat na několika trénincích v AZ Havířov, kde s námi trénoval jako mladý a už tehdy strašně vynikal. Je to opravdu skvělý hráč i člověk.

5 Nejoblíbenější jídlo a pítí?

Od malička miluju svíčkovou s pěti knedlama. Dnes už nepohrdnu skoro žádným jídlem, protože co manželka doma uvaří, to musím sníst. Dělá vynikající lasagne a česnečku. Jako nealko mám rád vodu s citronem či meduňkový čaj. A klasicky, jako každý Čech taky pivo.

1 Nejoblíbenější místo ve Zlíně a proč?

Rád trávím čas s rodinou a přáteli v centru a blízkém okolí a ještě jedno místo zmíním, a tím jsou Jižní Svahy. Zde jsem vyrostl a rád vzpomínám na dětská hřiště (hokejová a fotbalová), kde jsem trávil všechnen volný čas a nyní už tam jezdím se svými dětmi.

2 Nejlepší způsob relaxace?

Když je nějaké větší volno, rád si zajedu s manželkou na wellness pobyt. Mezi každodenní relaxaci patří čas trávený s rodinou a mými syny, a když je krásné počasí, tak také s mými holkami včelkami ve včelíně.

3 Nejoblíbenější hudba?

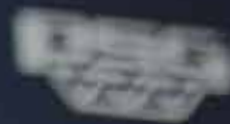
Mám rád široké spektrum muziky, v mládí jsem poslouchal tvrdší muziku jako např. System of a Down, ale teď už preferuji zábavovou muziku, např. Horkýže Slíže a jsem velký fanda zlínské kapely Premier. Mezi mou nejposlouchanější hudbu však nyní patří Pec nám spadla nebo Skákal pes přes oves. (smích)

TRINITY BANK

zlín

Stavba
a
projekt

TRINITY BANK

zlín

Stavba
a
projekt

TRINITY BANK

Stavba
a
projekt

TRINITY

v Beraních službách

MLUVČÍ

Do klubu přišel v roce 1995, dohromady v něm strávil 26 let a byl u šesti medailových úspěchů žlutomodré mašiny včetně obou mistrovských titulů. Majitel PR agentury, sportovní novinář, dlouholetý tiskový mluvčí Barum Czech Rally Zlín a bývalý tiskový mluvčí zlínského hokeje Roman Ordelt v obsáhlém rozhovoru popisuje své profesní začátky a vzpomíná na nejsilnější zážitky a osobnosti, s nimiž se za ta léta v hokejovém prostředí setkal.

Vojtěch Gargulák, foto: David Peška

Jak vznikl tvůj vztah k žurnalistice?

Od malička byl můj největší sen dělat sportovního novináře. Už když mi bylo okolo deseti let, jsem nadšeně hltal všechny televizní přenosy, rodiče mi kupovali noviny a časopisy, zkoušel jsem si psát své první články. Velmi mě to bavilo, celou dobu jsem věděl, že se chci žurnalistice jednou věnovat. Nikdy jsem ale neměl ambice jít do televize nebo rozhlasu, dráha pišícího redaktora mi naprosto vyhovovala.

Byl pro tebe v tomto směru hokej sportem číslo jedna?

Takhle se to nedá říct. S tátou jsme na hokej chodili často, měli jsme permanentky, takže jsem k hokeji tíhnul. Ale samozřejmě jsem se zajímal o všechny sporty, kterým jsem se později ve své dráze také věnoval. A hlavně rally, protože ve Zlíně se jezdí slavná automobilová soutěž barumka.

Jaké byly tvé novinářské začátky?

Ta cesta byla trochu trnitá. Kvůli zdravotním obtížím jsem musel ukončit studium na gymnáziu. Vyučil jsem se prodávacem potravinářského zboží, udělal jsem maturitu v oboru ekonomika obchodního provozu a až poté jsem se dostal ke své vysněné žurnalistice, kterou jsem i vystudoval na Univerzitě Palackého v Olomouci. Nejdřív jsem psal články spíše z nadšení, takzvaně do šuplíku. V roce 1993 se pak uvolnilo místo ve Zlínských novinách, kam jsem nastoupil jako sportovní redaktor. Psal jsem o všech sportech, hokeji, fotbale, házené, rally atd. Shodou okolností jsem svůj úplně první rozhovor dělal s Milošem Říhou, který tehdy dělal asistenta trenéru Josefu Augustovi.

Kdy přišla první možnost pracovat přímo pro klub?

Stalo se to v roce 1995 a byla to vlastně trochu shoda okolností, protože komunita novinářů právě procházela jakousi generační obměnou. Ve Zlíně se tehdy hrálo první finále se Vsetínem, které památně „z kaluže“ rozhodl Rošťa Vlach. Byla to samozřejmě mediální událost číslo jedna, takže jsem u ní nemohl chybět. Po skončení sezóny mě pak oslovil ředitel klubu Karel Jankovič a nabídl mi pozici tiskového mluvčího. Dodnes jsem mu za to moc vděčný, právě díky němu jsem se k hokeji dostal. Bylo mi tehdy šestadvacet, byl jsem nejmladší tiskový mluvčí v republice. Novinařině jako takové jsem ale stále zůstal věrný, založili jsme regionální noviny Zlínské listy, později Hlas pro sport, které jsme pak další tři roky vydávali. V létě 1998 jsem založil PR agenturu, která se zaměřuje na tisková střediska a služby v oblasti public relations, reklamy a marketingu pro pořadatele významných sportovních akcí doma a v zahraničí.

Jak během 90. let vlastně práce klubového redaktora vypadala?

To se s dnešní dobou vůbec nedá srovnat, za těch třicet let se změnilo snad úplně všechno. Nebyl internet, mobily... Tiskové zprávy jsme psali na prvních počítačích „šestsetdvojkách“, vytiskli jsme je a následně třeba dvě hodiny posílali přes fax do jednotlivých redakcí. Takto jsem posílal třeba tiskovku, že se Martin Hamrlík vrátil ze zámoří, to bylo velké téma. Kratší zprávy jsme do redakcí telefonovali pevnou linkou. Hlavní komunikační tok ale probíhal právě přes tištěné zprávy. To už je pro dnešní generaci hotový pravěk.

Následně ale přišly nové technologie, internet, obecně se povaha tvé práce musela velice změnit. Jak jsi to vnímal?

Od začátku jsme vydávali na zápasy tištěný zpravodaj s názvem Zlínské Buly, který byl plný informací o zápasech, rozhovorů s hráči a podobně. S příchodem internetu jsme ve spolupráci s firmou Avonet a později esports spustili první klubový web a všechny tyto články a statistiky jsme postupně zařazovali také na něj. Bylo to úplně něco jiného, než na co jsme doposud byli zvyklí, zcela nová dimenze možností naší práce. Dělalí jsme na tom tehdy třeba s Alešem Komínkem, s příchodem klubu na sociální sítě nám pak později pomáhal David Šimon. Všechny tyto věci byly v plenkách a my jsme se snažili nové technologie a trendy vždy co nejlépe zapojit do naší práce.

Z redakční práce se tedy stala více práce marketingová...

Bylo to tak ve všech klubech. U nás se marketing začal víc dělat až s příchodem Tomáše Melzera kolem toho roku 2011. Ta doba byla tak rychlá, že si člověk ani nestíhal uvědomovat, jaké všechny možnosti najednou jsou. Z tištěných médií se najednou hlavním komunikačním kanálem staly právě sociální sítě a digitální prostředí obecně, to byla taková největší změna.

Jaký vztah jsi měl s kabinou? Mediální záležitosti tehdy asi nebyly takovou samozřejmostí jako dnes.

Hráči nebyli vůbec zvyklí dělat nějaké rozhovory a sami pozornost médií vůbec nevyhledávali. Kolikrát mi řekli, ať si tam něco prostě napíšu, že stejně vím líp než oni, co je potřeba říct, a dál to neřešili. Samozřejmě se změnil i přístup novinářů, dříve tu bylo pár redakcí a dnes díky online prostředí máme médií mnohonásobně více. Také samotní hráči jsou dnes úplně jiní, skoro všichni mají své profily na Instagramu, Facebooku, přidávají tam fotky a komunikují po vlastní ose. To třeba ještě před 15 lety vůbec neexistovalo.

Kteří hráči byli nejvděčnějšími respondenty rozhovorů?

Velká sranda byla vždycky s Martinem Hamrlíkem, dobře se povídalo třeba i s Romanem Meluzínem, Pavlem Janků nebo Jardou Balaštikem. S některými hráči to byla opravdu radost, další naopak mluvit příliš nechtěli a neuměli.

Které období bylo pro tebe osobně nejhektičtější?

Určitě sezóna 2003/04, když se vyhrál prv-

ní titul. Zájem médií byl tehdy samozřejmě enormní, my jsme do toho ještě na každý zápas připravovali Buly, takže když byly dva zápasy po sobě, tak jsme celé noci trávili tím, že jsme připravovali rozhovory a statistiky, abychom mohli mít další den nové číslo připravené a vytištěné. Dnes už je standardem, že po zápase si lidé mohou pustit rozhovory s trenéry a hráči na sociálních sítích, tehdy jsme to ale všechno museli přepsat, zalomit do šablony a připravit do tisku, přičemž jedno vydání mělo 32 stran. Opravdu jsme se nezastavili.

Stíhal sis v tom všem vůbec ten historický úspěch užít?

Byli jsme mladí, hokejem jsme žili 24 hodin denně. Aby člověk takovou práci mohl dělat, musí k ní mít silný vztah. Ten jsem vždycky měl, navíc jsem měl i podmínky k tomu, abych se jí mohl věnovat opravdu ve dne v noci. Takže ano, úspěch jsem si samozřejmě užíval, ale nejdůležitější bylo, že mě také to množství práce v hektickém období naplňovalo.

Zapojil ses pak do oslav s hráči?

Na Jižních Svazích tehdy fungoval Club 603, kde celé ty oslavy vrcholily. Byli tam všichni hráči, vedení, dokonce i trenér Bokroš. Bylo to opravdu dlouhé a intenzivní, velká party jak se při tak historickém úspěchu sluší a patří. Někteří pak v průběhu noci odpadávali, já s jedním kolegou novinářem jsme tam ale vydrželi až asi do půl šesté ráno. Pamatuju si, jak jsme pak ráno v náladě, naprosto vyčerpaní, nastupovali do trolejbusu, který byl plný lidí, kteří jeli do práce a byli takoví zamračení, venku bylo sychravo... A my tam mezi nimi se šálami kolem krku jeli z párty a byli jsme naprosto spokojení (smích).

Na které momenty ze svého působení v klubu vzpomínáš nejraději?

Sedmý čtvrtfinálový zápas se Znojmem v roce 2002, ve kterém nám v prodloužení Petr Leška vystřelil postup, přičemž jsme sérii otočili ze stavu 1:3 na zápasy. Bylo to vůbec poprvé, co se to někomu podařilo. Něco takového se nezapomíná. Pak určitě sedmý zápas finálové série s Plzní v roce 2013. Přiznám se, že když tehdy dal Filip Čech svůj slavný vyrovnávací gól deset vteřin před koncem, byl jsem emotivně úplně v jiném světě. Ani jsem pak nemohl mluvit, jak jsme řvali radostí. Škoda, že ten zlatý gól dal tehdy Martin Straka... No a třetí takovou vzpomínku mám, když o dva roky později končil kariéru Petr Čajánek. Hráli jsme tehdy čtvrtfinále s Kométou, které došlo až do sedmého zápasu

v Brně, kde jsme prohráli. S Petrem jsme po zápase šli mezi novináře, bylo jich tam tehdy asi čtyřicet a já už věděl, co se chystá oznámit. Osobně to pro mě byl velmi zvláštní a emotivní pocit, v minulosti jsme takto s Petrem absolvovali nespočet rozhovorů, tentokrát jsem ale věděl, že už se to nikdy nebude opakovat.

Co bys dnes poradil mladému člověku, který by se chtěl dát na dráhu sportovního novináře nebo mediálního zástupce sportovního klubu?

Jak už jsem zmínil, musí ten sport opravdu milovat a dělat svou práci srdcem. Zároveň se nikdy nesmí povyšovat nad ostatní, to, že člověk dostane příležitost být v takové pozici z něj nedělá automaticky lepšího člověka, je potřeba to brát s pokorou a za každou cenu zůstat profesionální. Dnešní generace má obrovské možnosti, co se týče získávání informací a navazování kontaktů, mnohem větší, než jsme měli my. Ta doba je opravdu velice rychlá a neustále je prostor se učit novým věcem.

V klubu jsi zažil řadu hezkých momentů, ale i některé méně radostné, například sestup. Jak jsi toto období prožíval?

Měli jsme velké štěstí, že v době, kdy jsem v klubu působil, tu byla výjimečná generace hokejistů, Leška, Čajánek, Balaščík, Hamrlik, předtím Janků, Štraub, Meluzin, Okál a mnoho dalších. S takovými borci ty úspěchy přicházely přirozeně, osobně jsem byl celkem u zisků šesti medailí, z toho dva tituly. Člověk si na to rychle zvykne, jenže to není nic automatického. Zlín nikdy nebyl ekonomicky nijak zvlášť silný region a hokej stojí velkou spoustu peněz. A tak, když tito výjimeční hráči z klubu odcházeli, kádr slábnul a výsledky měly sestupnou tendenci. O to větší tlak potom byl i na mou práci, protože

když se týmu daří, všichni jsou šťastní a tebe jako redaktora nikdo nepochváli. Jenže když se nedaří, fanoušci jsou nespokojení a najednou začnou hledat chyby úplně všude.

Za dobu svého působení ses v klubu potkal s celou řadou trenérů, manažerů a dalších osobností. Se kterými se ti nejlépe spolupracovalo?

Už jsem zmiňoval Karla Jankoviče. Další neskutečný člověk, který hokejem žil opravdu naplno, byl Bohumil Kožela. To je člověk, který toho pro zlínský hokej udělal strašně moc. Z hlavních trenérů nikdy nezapomenu na Vladimíra Vůjtku. Toho jsem poznal, když jsem byl ještě úplný bažant, on ke mně ale přistupoval hrozně hezky, okamžitě mi nabídl tykáni a byli jsme spolu na velmi přátelské bázi. Samozřejmě Antonín Stavjaňa, Zdeněk Venera, Ernest Bokroš... Na ty rovněž nikdy nedám dopustit. Stejně tak Rosta Vlach, moc fajn člověk, a hlavně skvělý hokejista.

Jak dnes vnímáš počínání klubu z pozice bývalého zaměstnance?

Myslím, že každý vidí, co se za poslední léta kolem klubu událo. Myslím, že už i v sezóně, která skončila sestupem, se dala řada věcí udělat jinak a věřím, že pádu z extraligy se dalo zabránit. Mohli například přijít kolem Vánoc noví trenéři, mohly se udělat další kroky, které se z nějakých důvodů neudělaly. Samozřejmě byl covid, bylo to všechno složité, a nakonec to bohužel dopadlo, jak to dopadlo.

Každopádně bych Zlínu přál zapálené lidi, kteří budou pro klub žít a potáhnou za jeden provaz. To mi tu dnes chybí. A samozřejmě přeji co nejrychlejší návrat do extraligy, i když při současném herním systému baráže je to pro tým z Chance ligy nespílitelná mise.

ZA BERANY! ZA ZLÍN!

PLAY-OFF

powered by zlín.

46 | Mikko SALMIO

TOP 10 zlínské historie

BITVY PLAY-OFF

Nervydrásající chvíle plné napětí, nadšení i zklamání. To je PLAY-OFF. Na následujících stránkách připomeneme nezapomenutelné bitvy v rámci historie zlínského hokeje.

Libor Kožík, foto: Vojtěch Gargulák, Jiří Zaňát, Pavel Paprskář

10 FINÁLE 1999 ZLÍN 0:3 VSETÍN

Jedna z nejkvalitnějších sezon v rámci historie extraligy se odehrála sezonu po zisku legendárního zlata z Nagana 1998.

V dresu Vsetína hrál základ národního týmu s legendárními jmény, jako je Čechmánek, Patera, Procházka, Broš, Zábranský, ve Zlíně se kolem Petra Čajánka, Romana Meluzína a Martina Hamrlika začala probouzet nová generace zlínských hokejistů.

Oba týmy hrály těžké semifinále na 5 utkání, Vsetín o svém postupu rozhodl až na samostatné nájezdy. Berani ovšem nechytli start finále a díky 6 brankám Martina Procházky ve třech zápasech padli 0:3 na zápasy.

9 SEMIFINÁLE 2014 ZLÍN 4:2 TŘINEC

Zlín 7:0 Třinec. To není stav jednoho utkání, ale výsledek všech play-off sérií těchto rivalů. V letech 2012 až 2014 došlo ke třem sériím se stejným výsledkem.

Berani z toho vytěžili dva postupy do finále. Ten druhý byl speciální. Hegemon následujících let začínal chytat formu. Po základní části byl na 2. místě a zcela ovládl první dvě utkání. Berani ale doma také nezaváhali. Přišlo důležité utkání v nové Werk Aréně a Berani odolávali drtivému tlaku Třince, úspěšně. Utkání se posunulo do prodloužení, kde domácí špatně střídali. Vše vyřešil po velkém tlaku Oldrich Kotvan, který vstřelil životní branku. V 6. zápase si již Berani postup pohlídlí vysokým vítězstvím 5:1.

8 SEMIFINÁLE 1995 ZLÍN 3:2 Kladno

Vokoun, legendární útok Vejvoda-Patera-Procházka, Eliáš, Ton. V obraně František Kaberle, Libor Procházka nebo Marek Židlický. Ne, nebavíme se o Síni slávy českého hokeje nebo národním týmu. Ale o soupeři zlínských Beranů v semifinále.

Poldi Kladno zažívalo obrození a krásné časy a před play-off byli považováni za favority na zisk trofeje. Do cesty se jim postavili Berani v čele s útokem Janků-Štraub-Meluzín. Brankový průměr mluví za vše – 7,8 branek na utkání. Serie měla vše, napětí,

souboje, krásné branky i rekordy. Pavel Janků vstřelil branku v čase 0:07, což překonalo tehdejší rekord.

Páte rozhodující utkání se hrálo na půdě Kladna, které dokázalo předtím odvrátit v samostatných nájezdech matchball. Všichni očekávali, že Kladno vyhraje a půjde do finále. Berani překvapili a zvítězili 5:1, rozhodující branku vstřelil mladičkový Petr Čajánek.

Od této doby Kladno nevyhrálo v play-off (čtvrtfinále a dál) žádnou sérii v rámci nejvyšší soutěže.

7 FINÁLE 2023 ZLÍN 4:2 VSETÍN

Všichni máme ten krásný moment v živé paměti. Martin Novotný po nahrávce Zdeňka Sedláka vstřelil branku v prodloužení šestého utkání proti Vsetínu. Berani získali pohár pro vítěze Chance ligy a posunuli se do baráže.

Vyrovnaná série, kde vyčerpané mužstvo Beranů odolávalo útočné hře rivala ze Vsetína. Skvělý brankář Huf dokázal vychytat těžké druhé utkání na Vsetině a následně Berani doma zvítězili všechna tři utkání.

Berani tím pádem svého rivala ve vyřazovacích zápasech porazili poprvé v historii.

6 SEMIFINÁLE 2005 ZLÍN 4:3 VÍTKOVICE

V době zlatých časů českých hokejistů v NHL přišla vyluka v rámci absence dohody mezi NHLPA a soutěží. To způsobilo, že nejlepší čeští hokejisté mohli hrát domácí extraligu.

Berani, kteří obhajovali titul, zaplatili vysokou daň za postup přes Litvínov ve čtvrtfinále. Mimo hru byl Petr Leška a Radek Bonk. Soupeře dostali tvrdého a těžkého - ostravské Vítkovice.

Vyrovnané první čtyři souboje dopadly pro Zlín katastrofou, kdy domů se vraceli za stavu 1:3, ale tlak Beranům svédčil. Páté utkání jasně urvali 5:2 a jelo se na utkání do Vítkovic, které rozhodovaly opět nájezdy. V této sérii dvakrát předtím zvítězili Vítkovičtí.

Ale skvělý Igor Murín a zakončující Peter Barinka byli proti a zápas se vrátil zpět do Zlína.

Vyhrocené utkání rozhodl hattrickem Petr Čajánek, který za přispění spoluhráčů dokázal otočit nepříznivý stav a oslavit postup do finále!

5 FINÁLE 1995 ZLÍN 1:3 VSETÍN

Berani i rivalové ze Vsetína brousili nože na historicky první titul. Žlutozelení byli nováčky soutěže a také největším překvapením, když dokázali o skóre (před Kladnem) vyhrát základní část.

Do série ale lépe vstoupili Berani, kteří vyhráli první utkání 6:3. Na jasné vítězství nedokázali druhý den navázat, vyrovnané utkání rozhodl Luboš Jenáček a vyrovnal sérii na 1:1. Po přesunu do Zlína dokázali Valaši vyhrát i třetí utkání, ale Berani se nevzdávali. Do čtvrtého utkání nastoupili proti zelenému Vsetínu atypicky v modrých dresech, a utkání plné potyček dospělo do prodloužení. Zde v 18. vteřině se zasekl puk v kaluži za bránou Jaroslava Kameše, čehož využil Rostislav Vlach...

4 ČTVRTFINÁLE 2002 ZLÍN 4:3 ZNOJMO

Berani zažívali skvělou sezonu. V základní části se tým tažený Leškou, Čajánkem, Okálem, Somikem, Pivkem dokázal umístit na druhém místě, hned po suverénní pražské Spartě.

Sebevědomí Berani šli na těžkého soupeře – znojemské Orly. Po první výhře přišly tři těžké prohry. Útočně laděná serie, která měla průměr 8 branek na zápas, se vrátila do Zlína, kde Berani zvítězili jasně 6:2. Následující zápas výkon zopakovali a vyhráli 5:2.

Rozhodující utkání bylo dramatické a po 60 minutách 3:3. V prodloužení následně padl nezapomenutý gol z hole Petra Leška, hegemonu této sezony.

Tím Berani dokázali jako historicky první tým otočit sérii ze stavu 1:3 na zápasy!

3 FINÁLE 2013 ZLÍN 3:4 PLZEŇ

Dle odborníků pravděpodobně nejvyrovnanější a nejnapínavější finálová série v rámci historie ligy. Vše bylo jak na kolotoči, Berani prohráli hned první utkání 0:3, ale do série se dokázali vrátit ve druhém utkání, které v rozstřelu na samostatné nájezdy rozhodl Petr Leška.

A dokázali na utkání také navázat, když vyhráli první venkovní utkání 3:0 a v tom další šli rychle do

2 FINÁLE 2014 ZLÍN 4:1 KOMETA

Rok po finále proti Plzni se situace v mnohém opakovala. V semifinále Berani opět překvapivě porazili ambiciózní Třinec. Jen tentokrát jim stál v cestě jiný soupeř - brněnská Kometa, která v semifinále dokázala porazit vítěze základní části pražskou Spartu v sedmém utkání semifinále.

Zlínský tým měl oproti Kometě výhodu, že svoji sérii ukončil v 6 zápasech, měl tedy více času na

1 FINÁLE 2004 ZLÍN 4:1 SLAVIA PRAHA

První titul je nezapomenutelný pro každého fanouška Zlína, který v té době sledoval počínání žlutomodrých. Cesta k titulu byla ale dlouhá a trnitá. Po nepovedené sezoně přišla spousta změn, které začaly fungovat. V play-off zlínská přehrála přes Oceláře Třinec i díky neuvěřitelnému srovnání Jaroslava Balaščíka v čase 59:57. V dalším kole přešli poměrně snadno přes tým z Plzně.

vedení. V případě vítězství by měli tři matchbally. Plzeň vedená legendárním Martinem Strakou dokázala čtvrté utkání otočit a celou sérii vyrovnat.

V pátém zápase přišel šok. Berani i přes rychlé vedení prohráli 1:2. Hrozící konec série však Berani odvrátili po vítězství v Plzni a rozhodnout se mělo doma ve Zlíně...

Berani tahali za kratší konec až do konce utkání, legendární střelou vyrovnal Filip Čech „za nepopsatelného nadšení zlínských fanoušků“ stav utkání. Nejdelší finálové utkání v dějinách ligy rozhodl Martin Straka v čase 96:15 pro Plzeň.

odpočinek. To se také projevilo v prvních dvou zápasech. Skvělý Libor Kašík nepustil doma ani jednu branku a po výhrách 3:0 a 3:0 si PSG Zlín vypracoval pohodlný náskok. Ve třetím zápase odčaroval kouzlo zlínského fantoma Libor Pivko již v patnácté vteřině. To bylo ale vše. Berani otočili a vyhráli pohodlně 4:1.

Tým si zajistil, že musí vyhrát jedno ze 4 dalších utkání. První pokus se nepodařil, ale o to sladší byly oslavy titulu ve Zlíně.

Skvělý zápas Petra Zámorského, obětavost Petra Čajánka a kompaktní výkon celého týmu zajistil výsledek 5:3 v zápase a 4:1 v celé finálové sérii.

Ve finále je čekal nejtěžší soupeř – obhájce trofeje Slavia Praha s čele s Josefem Beránkem. A série nezačala podle představ. Zlínská první utkání prohrála a druhý zápas šel do prodloužení. V případě prohry by se dvojbásové manko těžko dohánělo. Ale Peter Barinka dokázal rozhodnout.

Následně se série přesunula do Prahy, kde si odbyla premiéru Sazka Aréna (dnes O₂ Aréna). Zde dokázali žlutomodří dvakrát zvítězit a série se opět přesunula do Zlína.

A ani tento zápas se nevyvíjel dobře a zlínská dokázala obrátit stav skóre až v závěrečné třetině a oslavit historicky první titul.

z historie klubu

Stříbrný trenér

V tuzemsku stěží najdeme trenéra s bohatší kariérou. Většinu z ní strávil ostravský patriot VLADIMÍR VŮJTEK v rodném moravsko-slezském regionu, na svou první klubovou štaci mimo něj se ale v polovině devadesátých let vydal do Zlína. Povedla se mu nezapomenutelně, hned v první sezóně dovedl Berany do historicky prvního extraligového finále. Jak dnes šestasedmdesátiletý člen Síně slávy českého hokeje na své dvě sezóny v Baťově městě vzpomíná?

Vojtěch Gargulák, foto: Vojtěch Gargulák, archiv klubu

Jaké vzpomínky se Vám vybavily, když jste po letech opět přišel na zlínský stadion?

Hlavně ty příjemné. Když jsem sem přišel v roce 1994 jako trenér z Vítkovic, byl tady dobrý mančaft, který měl ambice. Hlavně ten první rok se nám velice dařilo, došli jsme až do finále, kde jsme bohužel těsně prohráli s tenkrát začínající vsetínskou dynastií.

Ale jinak ta sezona byla vynikající, druhého místa se podařilo dosáhnout teprve podruhé v historii Zlína. Pak jsou samozřejmě i horší vzpomínky, třeba ty z roku 2005, kdy jsem tady už coby trenér Vítkovic prohrál se Zlínem semifinále, což mě moc mrzelo.

Jak jste vnímal Zlín jako soupeře? Ať už mužstvo, nebo atmosféru na stadionu...

Ve Zlíně byla vždycky pěkná hokejová atmosféra. Zimák je na dnešní poměry starý, ale když jsem tady jezdil ještě jako hráč, nebo později jako trenér, byl na úrovni ostatních stadionů. Když si vzpomenu na Zlín jako na soupeře, vždy se tu hrálo těžko. Zlín byl bojovný tým, proti kterému se nám nehrálo dobře. Pak určitou dobu tady zase byli velice techničtí hráči, ať už to byl Leška, Čajánek, Štraub, Meluzín a další.

Jak vznikl Váš příchod do Zlína? Přeci jen to je Vaše jediné české angažmá mimo Moravsko-slezský kraj...

Ve Vítkovicích jsem s nějakou malou pauzou působil asi 9 let. Trénoval jsem s Lojzou Hadamczikem a zároveň jsem měl na starosti i reprezentační dvacítku, takže mi role asistenta vyhovovala. Když jsem ale u reprezentace skončil, chtěl jsem zase dělat hlavního trenéra. No a přišla nabídka ze Zlína. Neváhal jsem, protože to byla velká šance, tvořilo se zajímavé mužstvo. Předemnou tu trénoval Miloš Říha starší, který tady udělal velký kus práce, na kterou jsem chtěl navázat. Věděl jsem, že budeme nejspíše hrát o ty nejvyšší příčky, což se taky potvrdilo.

Jaká tedy byla atmosféra v kabině? Potkávaly se v ní dvě generace, na jedné straně Janků, Štraub, Meluzín a na druhé mladíci Leška s Čajánkem.

Tu lajnu jsem dal dohromady já, my jsme už od přípravy hráli na čtyři lajny, přičemž tehdy se ještě hrálo na tři. Meluzín s nimi původně nehrál, ale když jsme to stahovali na tři formace, tak jsem ho narychlo soupl k nim a najednou vznikla nejlepší ligová formace.

Do brány přišel Kameš, to byla jedna z opor, měli jsme silný útok, ale strašně mladou obranu. Byli tady z třicátníků Maškarinec a Kaňkovský, jinak to byli kluci od 17 do 21 let. V budoucnu z nich byli velcí hráči, ale tenkrát teprve začínali. Celý mančaft řídil Pepík Štraub. Nebyly žádné problémy, i v kabině si to jako správný kapitán uměl pohlídat. Všechno mělo hlavu a patu, všechno fungovalo ve prospěch toho mužstva.

Viděl jste na mladých hráčích už tehdy ten potenciál udělat velkou kariéru?

Oni v té době opravdu začínali. Leška přišel ze Švédska, já jsem kdysi hrál s jeho tátou. Takže jsme se znali a jenom na to konto jsem ho vzal do mužstva. Přišel na poslední chvíli a říkal, že má

syna, jestli ho nevezmu... Byl sice konec přípravy, ale dobře jsme se znali, tak jsem ho zkusil. První rok se ještě nechytнул, ale ten druhý začal hrát.

To samé byl Petr Čajánek, kterého jsem znal z dvacítky, ten už za Miloše Říhy hrál pár zápasů a já jsem se ho pak snažil zapracovat do silného útoku. Nebylo to jednoduché, nehrál všechny zápasy, ale i tak bylo vidět, že má v sobě elán a že v něm něco je. Na druhou stranu, že se prosadí až takovou měrou, na to bych si při jeho postavě nevsadil. Nakonec si zahrál NHL, spolu jsme působili ještě v Dynamu Moskva. Byl to velký dřič a za to jsem si ho vážil.

Marušák byl ještě o kousek mladší, přišel sem až o rok později, ale i na něm byla vidět perspektiva. Ta mládežnická základna tady byla tehdy hodně dobrá.

Jak vzpomínáte na Karla Rachůnka?

Ze Zlína jsem ho neznal, byl mladší a v Áčku nehrál. Ale pak jsem ho měl dva roky v Rusku. Karel byl výjimečný hráč. Měl všechno... Postavu, střelu, techniku, přehled, hlavu nahoře. Měl úplně všechno a taky se prosadil v podstatě všude, kde hrál.

Když se vrátíme zpět do roku 1995. Semifinálová série s Kladnem, která měla reprezentační „blue line,“ spousta hráčů z Národního týmu... Jak jste tým na takového soupeře připravovali?

Byli jsme rozjetí, už od Vánoc jsme hráli, jak jsme chtěli a v lize se nám dařilo. Měli jsme opravdu dobrý kádr, věřili jsme si. Kladno bylo samozřejmě největší favorit. Procházka – Vejvoda – Patera v útoku, Kaberle v obraně, v bráně Tomáš Vokoun. Všichni předpokládali, že vyhrají titul.

Ta série se nějak vlekla, vedli jsme na zápasy 2:1, čtvrté utkání došlo do nájezdů a po čtvrtém nájezdu jsme vedli 2:0. Už jsme si mysleli, že to vyhraje a najednou Kaberle dal na 2:1, Patera dal dva góly po sobě a my jsme prohráli. Kladno už se vidělo ve finále, my jsme u nich ale odehráli fantastický zápas, vyhráli jsme snad 5:1. Naši kluci už nabrali zkušenosti, což se projevilo i u mladých obránců. Odehráli jsme jeden z našich úplně nejlepších zápasů a šli jsme do finále.

V něm jste se střetli se Vsetínem. Jak jste prožíval tuto regionální nevraživost?

Vím, že ta rivalita tu byla, Vsetín tehdy začínal a my jsme si tak trochu říkali, že to nemůžou

zvládnout, nemůžou to vydržet. Ale oni už měli zkušené mužstvo. Myslím, že Vsetín získal hlavně na tom, že někdy v lednu přišel Tonda Stavjaňa. My jsme ho do Zlína chtěli, Tonda tu odehrál deset skvělých sezon, možná víc. Dle jeho slov si nechtěl ve Zlíně kazit jméno, nechtěl sem jít na staré roky. Tak dal přednost Vsetínu, a to jim udělalo ten první titul. On uměl stmelit partu, dokázal zabrat v rozhodujících chvílích. Jejich obrana byla až na ten první zápas prakticky neprůstřelná.

Pamatujete si, co jste hráčům řekl v kabině po té prohře ve finále?

To už si moc nevybavuji. Samozřejmě, bylo to zklamání. Vybavuji si jeden moment, který se pak nikde neprezentoval. Řeknu to, ale nemám to nikomu za zlé. Dali jsme gól na 1:1 z jasného, půlmetrového ofsajdu. Viděli to všichni, i já ze střídačky. Vsetín se samozřejmě bouřil a Rosta Vlach skočil na led a píchl rozhodčího hokejkou.

Jasně napadení, nesportovní chování, jasné vyloučení do konce zápasu. A ten samý Rosta Vlach pak v první minutě prodloužení rozhodl (smích). Ale já to nemám nikomu za zlé, takhle to v hokeji chodí. Neshazuju ani Rostu, to byl velký hráč, uznával jsem ho.

Když se ještě vrátíme k rivalitě mezi Zlínem a Vsetínem... Zažil jste v kariéře někdy něco podobného?

Myslím, že na ledě to zas taková rivalita nebyla, spíše v publiku. Ty zápasy byly férové, hrál se technický hokej. Nakonec vyhrála ta jejich zkušenost, klid, věděli, co mají hrát.

Sledoval jste nadále osud Zlína v následujících letech po Vašem odchodu?

Ale jo. Trenér se vždycky dívá na výsledky

týmů, kde pracoval. Nevím už přesně, jak to bylo, myslím, že to šlo na chvíli dolů a pak vyskočili, Leška s Balaštikem začali hrát prim. Navíc tam byli zkušenější obránci. To mužstvo bylo asi silnější než to, které jsme měli my, udělali finále, a nakonec i titul. Zlín hrál nahoře prakticky celé desetiletí.

Jak jste vnímal sestup Zlína z předminulé sezony?

Byl jsem zklamáný. Myslel jsem si, že mají mužstvo, které může hrát extraligu, nějak jsem si ani nedovedl představit, že by mohli sestoupit. V 70. letech to třeba bylo jiné, sestupoval Zlín, Vítkovice, Zlín, Vítkovice, bili jsme se o to, kdo se v lize udrží. Říkám, byl jsem zklamáný, že to tak předloni skončilo. Vždy tady byla dobrá mládež, nevím, jak to třeba bylo po finanční stránce... Ale myslím si, že Zlín patří do ligy a měl v ní zůstat. Dost mě taky překvapuje, že nyní se z toho není schopný vymotat.

Je podle vás reálné postoupit do extraligy při současném formátu baráže?

Je to devadesát pět ku pěti (smích). Problém je, že to mužstvo, které čeká na soupeře, stojí pět nebo šest týdnů bez zápasu. To tak na 14 dní odjet na hory nebo k moři a pak zahájit přípravu jak před ligou. První dva zápasy jsou ošidné, ty ten rozehraný soupeř může vyhrát. Pak tam může k něčemu dojít, ale jinak tomu nevěřím. Ta baráž je strašně složitá. Ani nejde o to, že mužstvo, které postoupí, má v sobě spoustu zápasů, to je třeba rozehrané, dejme tomu. Ale je to tvrdší než liga, víc se bojuje, je tam víc kontaktu. Za tu dobu se čtyři, pět, sedm hráčů zraní nebo mají nějaké problémy a s těmi pak jdou do té baráže. To vidím jako největší problém mužstva z 1. ligy.

Berani ve světě

Frederikshavn

Libor Kožík, foto: Archiv

Hokejový svět nemá hranic. Ale před pádem železné opony tomu bylo jinak. Dnes opouští hráči okolo 15 let své rodiny a chtějí získat mezinárodní zkušenosti. Ale na konci osmdesátých let byla cesta Zdeňka VENERY do Dánska nevídaným dobrodružstvím.

Zdeněk Venera zamířil do dánského Frederikshavn IK ještě v roce 1988, tehdy odchod československých hráčů do zahraničí nebyl běžný. Jak se tedy zrodila myšlenka, do Dánska vůbec vycestovat? „Už se pomalu blížil konec mé kariéry, navíc jsme nebyli placeni jako dnes, byli jsme normálně zaměstnanci ZPS. Takže kdo mohl, tak se snažil dostat ven.“

„V té době to ještě nebylo tak jednoduché, podmínky byly docela přísné. Bylo potřeba mít přes třicet, navíc odehráno hodně zápasů v lize. Nakonec mi to povolili, já už jsem pro ně byl docela bezvýznamná figurka, zabraňovat v odchodu se snažili mladším,“ usmívá se bývalý

obránce. Navíc organizace Pragosport, která hráče zastupovala, měla z každého kontraktu v zahraniční procentuální zisk.

Jak celý takový proces vlastně probíhal? „Agent byl jeden, opět řízený svazem. Řekl dobře, půjdeš do Cortiny, tu tehdy trénoval Franta Pospíšil. Byli jsme domluvení, já už jsem si koupil italský slovník. Nakonec to nedopadlo, do Cortiny šel jiný hráč. Pak si mě nějak vyžádal Jirka Justra, znali jsme se, trénoval mě v juniorech. To bylo chvíli po osmašedesátém a my jsme se na Mistrovství Evropy porvali s Rusama, to byl v podstatě můj konec v národáku,“ vzpomíná Venera na první setkání se svým budoucím dánským

koučem.

I přes všechny těžkosti se hokejisté v Československu dostávali na Západ oproti ostatním poměrně pravidelně, což potvrzuje i šestašedesátiletý bývalý kouč. „Jo, tady se o to třeba staral nějaký pan Juránek, ten uměl jazyky. Vznikla taková tradice, že se jezdilo do Francie, přes Německo a Švýcarsko. Tam se odehrál zápas, třeba za večeri, nebo jen tak. Na Západ se jezdilo, ne moc, ale jezdilo.“

Úroveň dánské soutěže na konci osmdesátých let rozhodně nedosahovala kvality československé ligy. „V týmu jsem měl spoluhráče Pedersena, který byl Kanadán, všichni ostatní byli prakticky amatéři, trénovali po večerech. Teď už je to jiné, tehdy pro ně byl hokej mezi sporty tak desátý v pořadí.“

A jaký byl přechod z tehdy prestižní československé ligy do té dánské? „Ono mi v podstatě chvíli trvalo, než jsem se s tím srovnal, protože se na mě dívali, jako že jsem někde jinde... A já jsem se na ně díval vlastně stejně, zase z jiného úhlu, protože to byli bohatí hoši, podnikaví, měli firmy. Úřčitě jsem k nim měl respekt, pro mě výborná zkušenost,“ vrací se Venera ještě ke svým spoluhráčům. Hokejové byly týmy v Československu jin-

de, odpovídala tomu i úroveň žákovských tréninků, které navštěvovali Venerovi synové. „Tréninky byly jen o střílbě a hraní na dvě branky. Vývoj byl pomalejší než u nás,“ nachází další z rozdílů.

Zdeněk Venera patřil za těch několik sezon k týmové špičce, byl schopný z pozice obránce nasypat i 18 gólů, mezi beky byste v celé soutěži lepšího střelce nenašli. Najednou se stalo, že z defenzivněji laděného beka se stal ofenzivní tahoun mužstva. „Oni to po mně chtěli, byl jsem zvyklý dávat čtyři, pět gólů za sezonu, ale tady jako profík a cizinec jsem musel být vidět.“

Je i po letech někdejší opora Frederikshavnu v kontaktu s některými tehdejšími spoluhráči? „Ano, hodně jsem kamarádil s klukem, který nyní dělá manažera dánského národáku. Jsme domluvení, že během Mistrovství světa v Praze se potkáme, dáme nějaké pivo a zavzpomínáme. Na to se moc těším.“

Řeč se nyní stáčí na titulovou sezonu 1988/89, kdy Frederikshavn dokráčel k celkovému ligovému triumfu. „Bylo to pěkné, samozřejmě. My jsme ten poslední zápas bohužel hráli venku, naštěstí to ale nebylo nějak moc vzdálené město, asi 60 kilometrů. Jinak si ale myslím,

že oslavy jsou všude podobné, my jsme třeba autobusem dojeli až na led a tam nás čekali lidi.“

Frederikshavn, kam zlínský obránce zamířil, je menší přístavní město. Jak velká to tedy byla kulturní změna oproti českému prostředí? „Je to krásné město u moře, v krásné přírodě, kousíček od úplného severu Dánska. Od klubu jsme tehdy dostali krásný, velký byt přímo na pěší zóně,“ doplňuje ještě bývalý obránce. „Oproti Zlínu je město možná poloviční, o to víc se tam ti lidé znají.“ Život v Dánsku byl tedy zjevně jiný než v komunistickém Československu. „Na to jsem nemusel být hokejista, to viděl úplně každý,

jak to bylo. V Dánsku zase nechápali, že za džíny jsem utratil tolik, jak za nájem třípokojového bytu. Vždyt tam borci po tréninku házeli ponožky do koše,“ směje se rodák z Hranic.

Věci, které Veneru musely po příjezdu do Dánska zákonitě překvapit, bylo více. „Tam si všichni tykají, děcka ve škole učitelům, ten způsob života byl úplně jiný. Oni si tam takovou tu životní pohodu vůbec nenechají vzít. Strávil jsem tam tři roky, a to musela být velká škola i pro naše kluky, přineslo jim to do života určitý nadhled,“ myslí si bronzový medailista z MSJ 1976.

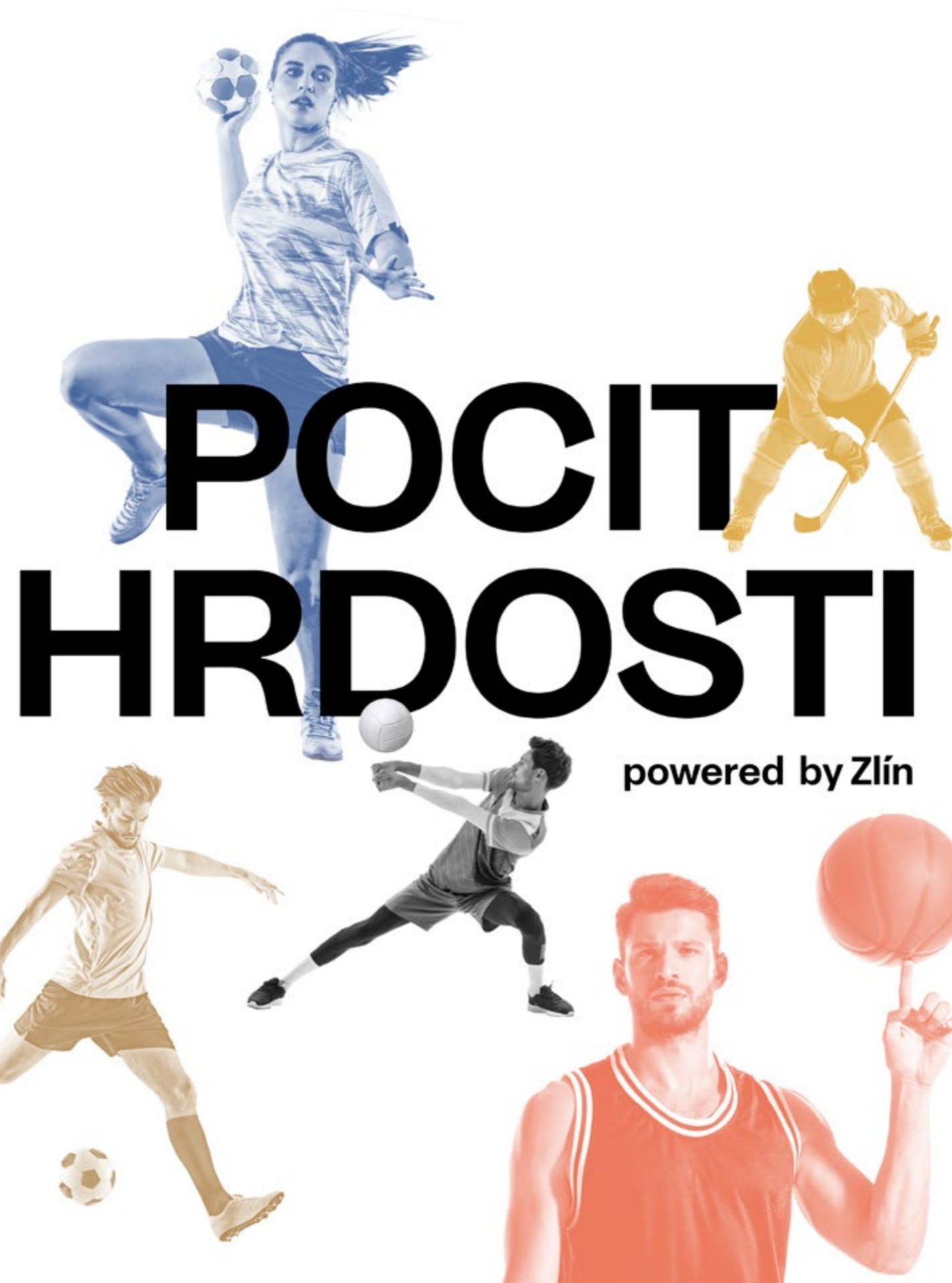
Veneru v Dánsku zastihly i události roku 1989 a sametová revoluce, o velké téma v kabině se však nejednalo. „Oni tomu vůbec nemohli rozumět, některé věci pro ně byly nepochopitelné. Viděli třeba neopravený barák s šedou omítkou a nahore svítí velká hvězda. Proč si to neopraví, když mají peníze na hvězdu, ptali se mě... Nebo jsme stáli na hranicích, kde se nám děly s celníky různé příhody, to taky nechápali,“ usmívá se zkušený trenér.

„Byla to ale krásná etapa života, paradoxně jsem si to užíval. Když přijeli známí nebo rodina, jeli jsme lodí do Švédska, moře jsme si užili i na rybách. Přes den jsem měl spoustu času, mohl jsem si třeba individuálně zatrénovat, navíc Dánsko je krásné. Ty tři roky jsem si zkrátka užil. Vzpomínám na to rád, dokonce jsem se byl párkrát do Dánska podívat,“ uzavírá rozhovor Zdeněk Venera.

zlín. město nekonečných možností

Podporujeme profesionální i amatérský sport na všech úrovních. Každý úspěch zlínských sportovců a sportovních týmů nás společně naplňuje pocitem hrdosti a sounáležitosti s naším městem.

POCIT HRDOSTI

powered by Zlín

ze zlínské mládeže

ČECHMÁNEK

Kristýna Jelínková, foto: Vojtěch Gargulák

Už coby náctiletý nakoukl do extraligy, loni si zahrál i prvoligové finále. V letošní sezóně pak úspěšně dotáhl zlínskou juniorku do play-off. Řeč není o nikom jiném než o Jakubu Čechmánekovi, vytáhlý útočník v rozhovoru popisuje aktuální dojmy z probíhající sezóny i vztah ke svému mateřskému klubu.

Kubo, jak bys zhodnotil dosavadní průběh sezony?

Nadstavba se nám už chýlí ke konci, čeká nás ještě rozhodující zápas, který rozhodne o tom, jestli půjdeme do play off, nebo do skupiny o udržení. Hrajeme naplno do poslední chvíle, tak uvidíme, jak se to vyvine.

Kdybys měl vypíchnout nejlepší moment letošní sezony, jaký bys zvolil?

Zápas s Hradcem na konci nadstavby byl dobrý. Těžké utkání, kvalitní z obou stran, navíc jsme potřebovali vyhrát. Naštěstí to pro nás mělo vítězný konec.

V sezóně jsi posbíral 62 bodů, stal ses nejproduktivnějším hráčem týmu a v ligovém porovnání se držíš v elitní desítce. V čem vidíš klíč k úspěchu a takovým číslům?

Hlavním klíčem jsou určitě mí spoluhrá-

či, rozumíme si jak na ledě, tak mimo něj. Momentálně mám v lajně Adama Laciugu, který má velké zkušenosti, letos hraje i druhou ligu za Hodonín. Doplnuje nás mladší Tomáš Pilát, ten je taky hodně dobrý. Sedíme si, to je hlavní důvod toho, že se nám daří.

Sezona je hodně náročná. Jak tedy zvládáš regenerovat?

Co dva týdny máme regeneraci v kabině. Máme saunu, ledovou vanu, zajdu na masáž. To je většinou můj program.

Jaké jsou tvé hokejové cíle, čeho bys chtěl v nejbližší době dosáhnout?

Vzhledem k tomu, že mě čeká přechod mezi muži, tak určitě hrát za muže. Doufám, že to bude tady ve Zlíně, ale sám ještě nevím, jak se všechno vyvine. Uvidíme.

Jaká pro tebe byla právě zkušenost v A-týmu Beranů, za který jsi loni odehrál několik zápasů?

Pro mladšího hráče je to vždycky zku-

šenost, velký zážitek. Pro mě to bylo nezapomenutelné, potkal jsem se s ikonami zlínského hokeje, třeba Bédou Köhlerem, Pavlem Kubišem. Starší hráči nám mají vždycky co předat. Jak říkám, je to skvělá zkušenost.

Zlín je tvé rodné město, na druhou stranu tvůj tatínek je legenda nedalekého Vsetína. Jak vnímáš rivalitu obou klubů?

Táta měl vždycky vztah ke Vsetínu, já jsem to ale nějak zvlášť nevnímал. Hraju za Zlín a soustředím se na působení tady.

Do Vsetína tě to tedy nikdy netáhlo?

Musím přiznat, že atmosféru tam umí vytvořit skvělou, mají úžasné fanoušky. Já ale žiju tady a v hokeji je pro mě na prvním místě Zlín. Chci se tady dostat do A-týmu a hrát ligu.

BERANI ZLÍN

CHANCE LIGA 2023/24

**SAMOHÝL
MOTOR**

zlín.

TRINITY BANK

Zlínský kraj bez hranic

KLUBOVÍ PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

